

Κρίση θα πει φιλίες με τον αστυνομικό και “εννιά σφαίρες στον περαστικό”

Η δολοφονία του Νικολά Τόντι
στον Βύρωνα το 2010
και οι “υποσχέσεις”
της δημόσιας τάξης

Στον Βύρωνα, όπως και σε όλη την ελληνική επικράτεια, είμαστε όλοι υποψήφιος “παράπλευρες απώλειες” στα πεδία των μαχών της ελληνικής αστυνομίας. Μαχών απαραίτητων για την τόνωση της εικόνας της αστυνομίας και του φρονήματος των φίλων της. Μπορεί για το ευρύ κοινό οι εννέα σφαίρες από την αστυνομία το 2010 στον περαστικό Ν. Τόντι, απλώς να ανασύρουν αναμνήσεις. Κι όμως, όλο και πιο συχνά η άνεση της αστυνομίας να ασκεί το μάξιμουμ της βίας όπου βρει και όπου “χρειαστεί” κάνει τις συμπλοκές, και τα παράπλευρα θύματά τους, όλο και πιο συχνά και ταυτόχρονα όλο και πιο οικεία.

προκήρυξη που κυκλοφορεί με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης **autonome antifa** • Απρίλης 2013

για επικοινωνία: autonome.antifa@yahoo.com

Επιμένουμε να θυμόμαστε τα γεγονότα στον Βύρωνα τον Φεβρουάριο του 2010. Όχι από μια εμμονή στο παρελθόν, ούτε γιατί, κατά κάποιο τρόπο, βρεθήκαμε εμπλεκόμενοι στην ιστορία αυτή. Πιστεύουμε πως τα γεγονότα του Βύρωνα αποκάλυψαν, σαν ακτινογραφία, την κατεύθυνση των κοινωνιών μας: φασισμός, δολοφονικά περίπολα στους δρόμους, η αστυνομία ως θεσμός με πολιτική υπόσταση...

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά: στις 16/2/2010 η αστυνομία “εντόπισε” δύο “επικίνδυνους κακοποιούς” σε κάποιο στενό του Βύρωνα και αποφάσισε να ξεκινήσει την επιχειρήσή της επιτόπου. Πάνω από 300 σφαίρες ανταλλάχθηκαν. Σφαίρες στον διπλανό φούρνο, σφαίρες στα μπαλκόνια, τα γκαράζ, τα διαμερίσματα, τις πυλωτές. Πάρα πολλές σφαίρες για ένα μεσημέρι, σε ένα στενό του Βύρωνα. Στο τέλος της επιχείρησης η αστυνομία είχε στα χέρια της δύο συλληφθέντες και έναν νεκρό. Ο Ν. Τόντι 25 χρονών, μετά θάνατον αναγνωρισμένος ως “βορειοηπειρώτης”, βρέθηκε περικυκλωμένος από πυρά και έτρεξε προς τη μεριά της αστυνομίας για να καλυφθεί. Κάτι που αποδείχθηκε μοιραίο λάθος. Οι μπάτσοι βλέποντας έναν “Αλβανό” με ρούχα δουλειάς να έρχεται κατά πάνω τους δεν χρειάστηκε να το σκεφτούν πολύ και τον δολοφόνησαν. Την επόμενη μέρα, ο διευθυντής της ασφάλειας πανηγύρισε την “επιτυχημένη” έκβαση της επιχείρησης που κατέληξε στη “σύλληψη δύο αδίστακτων και επικίνδυνων κακοποιών”!

Μερικές μέρες μετά, μια διαδήλωση διαμαρτυρίας για τις “δολοφονίες περαστικών” διαλύθηκε στα εξ'ων συνετέθη από τεράστιο αριθμό μπάτσων, όλων των ειδών και των κλάσεων. Ξύλο, λοιπόν, συλλήψεις και κατηγορίες στο σωρό σε όποιον είχε την ατυχία να ξεμείνει πιο πίσω. Ενώ οι δολοφόνοι του Ν. Τόντι δεν αντιμετώπισαν ούτε καν επίπληξη, κάποιοι από εκείνους που διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στο δικαίωμα της αστυνομίας να εκτελεί όποιον θέλει, όποτε θέλει (αν το βρίσκει χρήσιμο), περνάνε αυτές τις μέρες από δίκη με μόνους μάρτυρες κάτι “ψευταράκους” ματατζήδες.

Η παράθεση, βέβαια, ενός χρονολογίου με τα όσα έγιναν τότε στους δρόμους του Βύρωνα σε καμία περίπτωση δεν θα ήταν αρκετή. Υπάρχουν πολύ συγκεκριμένα ερωτήματα που πιέζουν και πρέπει να απαντηθούν:

Γιατί ο περαστικός να γίνει στόχος και μετά να μην ιδρώσει το αυτί κανενός; Γιατί ο Βύρωνας πλημμύρισε τις επόμενες μέρες από κάθε μορφής αστυνομία;

Γιατί βρεθήκαμε κατηγορούμενοι στα δικαστήρια όσοι διαμαρτυρηθήκαμε για το προφανές; Μήπως δεν είχαμε δίκιο;

Κατά τη γνώμη μας, τέτοια ερωτήματα θα πίεζαν όποιον θέλει να καταλαβαίνει τι γίνεται γύρω του. Για να τα απαντήσουμε, όμως, θα πρέπει να γυρίσουμε μερικά ακόμη χρόνια πίσω.

Δεκέμβρης '08

η κοινωνική απονομιμοποίηση της αστυνομίας

Αν αναφερόμαστε στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 αυτό δεν το κάνουμε για να θυμηθούμε τις φανταχτερές εικόνες των συγκρούσεων ή το μέγεθος της βίας των εξεγερμένων. Το κράτος, άλλωστε, αποτελεί έναν ασύγκριτο μηχανισμό βίας. Κι όμως, εκείνες τις ημέρες ο κρατικός μηχανισμός δέχτηκε τέτοια πλήγματα που τον ανάγκασαν να ξαναβάλει τις στρατηγικές του στο τραπέζι, να εντοπίσει τις αδυναμίες του, να αναδιοργανώσει τις στρατηγικές και να ξανασχεδιάσει τις κινήσεις του.

Και πώς έγινε αυτό; Τον Δεκέμβρη του 2008 οι δρόμοι γέμισαν από ανθρώπους που, ήδη καιρό πριν, δεν είχαν κανένα μα κανένα λόγο να συμπαθούν την αστυνομία και οι οποίοι μετά τη δολοφονία του Γρηγορόπουλου από τον μπάτσο Κορκονέα δεν είχαν και κανένα λόγο να το κρύβουν. Έτσι, μαθητές επιτέθηκαν στα αστυνομικά τμήματα των γειτονιών τους, ενώ τα παιδιά των μεταναστών ενώθηκαν με τους υπόλοιπους διαδηλωτές στους δρόμους. Πολυεθνικός, εξαγριωμένος, και με ταξικό μίσος, ήταν ο αντίπαλος της αστυνομίας... Άσχημα τα πράγματα, λοιπόν, για τον υπουργό Δημόσιας Τάξης. Η εικόνα ενός μηχανισμού “ουδέτερου και αντικειμενικού”, “στο πλευρό του πολίτη” είχε γίνει συντρίμια στους δρόμους των πόλεων. Το ρετούς του έλληνα αστυνομικού που με κόπο είχε επιτευχθεί εδώ και δεκαετίες, κατέρρευε αποκαλύπτοντας σε όλους την εικόνα του μπάτσου. Φυσικά, οι μπάτσοι δεν ξέμειναν από φίλους, ούτε και εκείνες τις μέρες ούτε και ποτέ σε αυτόν τον τόπο. Και οι φίλοι των μπάτσων, μικροδικοκίτες, μι-

Και θα γενθούν οι πλατέες μας κινούμενοι στόχοι και οι πλατείες μας πεδία βολής

Ο Νικόλα Τόντι εκτελέστηκε στις 16/2 στον Βύρωνα κατά τη διάρκεια αστυνομικής επεξεύρεσης που "πήγε στραβά". Αυτή η προκήρυξη παίρνει αφορμή από αυτό το ήδη ξεκαρμένο γεγονός για να μιλήσει, όχι για τις στρατιωτικές, αλλά για τις πολιτικές λειτουργίες της αστυνομίας. Αυτές οι πολιτικές μπορούν να γίνουν κατανοητές αν κοιτάξει κανείς τη λογική της "αμυνικής ασυμμετρίας" που τόσο της μόδας έχει γίνει τελευταία. Είναι μια πολιτική που τρέφεται από βαθιές κοινωνικές αλλαγές που εξελίσσονται εδώ και 15 χρόνια. Και η οποία στο μέλλον θα έχει τεράστιες επιπτώσεις. Όχι μόνο στους "αρκισμένους εκθροιστές" της αστυνομίας. Αλλά σε όλους όσους δεν χωρούν στις καπιταλιστικές προσαγές.

Προκήρυξη που κυκλοφόρησε σε 9.000 αντίτυπα με την ευθύνη της ανεξαρτησιακής συνέλευσης *αυτονομη αντίφα*, Μάρτιος 2010.
Για επικοινωνία: *αυτονομη.antiifa@yahoo.com*

Τον Μάρτιο του 2010 είχαμε βγάλει και μοιράσει σε κάποιες χιλιάδες αντίτυπα μια προκήρυξη για τη δολοφονία στον Βύρωνα και εκεί λέγαμε τα εξής:

“Είναι αυτή η θέληση που προσπαθεί να βρει νομιμοποίηση και να οργανωθεί πολιτικά γύρω από το υπουργείο προστασίας του πολίτη και τους προστατευόμενους του. Στα χρόνια που έρχονται θα δούμε με τρόμο ότι καθώς αυτή η θέληση θα οργανώνεται, οι νεκροί από “ατυχήματα κατά τη διάρκεια αστυνομικών επιχειρήσεων” θα πολλαπλασιαστούν. Όχι γιατί οι κάθε λογής περαστικοί θα περάσουν μια περίοδο επτά χρόνων γρουσουζιάς. Αλλά γιατί οι μηχανισμοί που έχουν μπει σε κίνηση δεν έχουν κατά νου την “προστασία” κανενός άλλου πέρα από την προστασία των καπιταλιστικών προσαγών. Στα χρόνια που έρχονται, αυτοί οι μηχανισμοί θα εξοπλίζονται δυσανάλογα με το επίπεδο της βίας που έχουν να αντιμετωπίσουν και θα ωθούν αυτή τη βία να εξοπλίζεται αναλόγως σε ένα φαύλο κύκλο [...]. Θα χτίζουν τις συμμαχίες τους με “τους πολίτες” και θα τις οργανώνουν πολιτικά σε δομές που στην πράξη λίγα θα έχουν να ζηλέψουν από παρόμοιες φασιστικές του μεσοπολέμου”.⁸

Η απολυτή επιβεβαίωση των προβλέψεών μας, δυστυχώς είναι προφανής. Από τη μία τα κρατικά επιδοτούμενα φασιστικά περίπολα προσπαθούν να κυκλοφορούν πιο ανοικτά στο δημόσιο χώρο. Από την άλλη, αν αναζητήσει κανείς τεκμηρίωση για τη φονικότητα των επιχειρήσεων της αστυνομίας δεν είναι ανάγκη να πάει πολύ μακριά. Αυτές τις μέρες (στις 30/3/2013), άλλος ένας “άμαχος” στα Ίσθμια της Κορίνθου σκοτώθηκε από διασταυρούμενα πυρά:

“Ακολούθησε καταδίωξη έως τα Ίσθμια προς Επίδαυρο. Εκεί οι δράστες φαίνεται να σταμάτησαν και να άνοιξαν πυρ εναντίον των αστυνομικών. Ακολούθησε συμπλοκή και σφοδρή ανταλλαγή πυρών ανάμεσα στους κακοποιούς και τους δράστες.

Γυναίκα οδηγός που περνούσε τυχαία από την περιοχή βρέθηκε ανάμεσα στα διασταυρούμενα πυρά. Τραυματίστηκε και μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο της περιοχής όπου αργότερα άφησε την τελευταία της πνοή”.⁹

κροαφεντικά, κρυφοφασίστες και όποιος άλλος είχε υλικό συμφέρον από τη διατήρηση της ταξικής ησυχίας, των ανοικτών δρόμων και των κλειστών στομάτων, δεν ήταν καθόλου ικανοποιημένοι από αυτά που γίνονταν για περίπου ένα μήνα.

Το ελληνικό κράτος, βέβαια, καταλάβαινε ήδη από τον Δεκέμβριο του '08 ότι τα πράγματα μπορεί να φαίνονταν άσχημα, αλλά η ζημιά δεν ήταν ανεπανόρθωτη: αρκεί να αναλάμβανε δράση γρήγορα. Και αυτό ακριβώς έκανε. Η εικόνα του ευγενικού και χρήσιμου μπάτσου είχε τρωθεί, αλλά οι φίλοι της αστυνομίας παρέμεναν πολλοί, περιμένοντας από το κράτος να τους οργανώσει. Με λίγα λόγια, η αστυνομία θα έπρεπε να βγει ξανά στους δρόμους, να αναζητήσει τους συμμάχους της, να μιλήσει μαζί τους, να υφάνει ακόμα πιο εντατικά το πλέγμα της ρουφιανιάς, των μικροαστικών ελπίδων για ανέλιξη και του φόβου που κυκλώνει μια κοινωνία που άρχιζε να κινείται σε “ρυθμούς οικονομικής κρίσης”. Και φυσικά, ο σκοπός δεν ήταν να “αποκαθλώσει” η ελληνική αστυνομία την εικόνα της ως ακροδεξιού μηχανισμού που πυροβολεί στο ψαχνό. Ο σκοπός ήταν να αλλάξει η δυναμική των δρόμων: ο φόβος να ανθίσει σε όσους τόλμησαν να μιλήσουν ανοικτά ενάντια στην αστυνομία και οι γειτονιές να γεμιστούν με την ισχύ του κράτους σε πλήρη επίδειξη.

Να το ξαναπούμε, λοιπόν: η εικόνα της αστυνομίας είχε υποστεί ισχυρό πλήγμα, οι προϊστάμενοί της όμως σε καμία περίπτωση δεν θα την άφηναν μόνη. Στο εξής, οι δρόμοι θα έπρεπε να πλημμυρίσουν με μπάτσους και οι διάσπαρτοι φίλοι της αστυνομίας (της ησυχίας, της τάξης, της ασφάλειας και της κερδοφόρας ιδιοκτησίας τους) καλούνταν να παρουσιαστούν στο πλευρό της. Αυτή ήταν η κατάσταση όταν ο Ν. Τόντι βρέθηκε ανάμεσα στα πυρά των μπάτσων-πολεμούν-το-έγκλημα-και-να-πάτε-να-γαμηθείτε-όλοι. Για τον Τόντι δεν έπρεπε να μιλήσει κανείς: ακόμα και ο θάνατός του θα έπρεπε να παραμείνει βυθισμένος στη σιωπή. Και πώς αλλιώς, αφού τη στιγμή που χτίζεται η νέα δημόσια εικόνα της αστυνομίας ως το κόμμα της τάξης, δεν νοείται να υπάρχουν διαφωνίες. Κι αν το “υποκείμενο του Δεκέμβρη” πάει να βρει καμία νέα ευκαιρία, μαύρο φίδι που το έφαγε.

Στο πλευρό του πολίτη

(διαρκώς)

Ας δούμε και τι είχε να πει στη Βουλή ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, λίγες μόνο μέρες μετά τη δολοφονία του Ν. Τόντι. Καμία έκπληξη δεν προκαλεί το ότι ο “καθ’ ύλην αρμόδιος” δεν τα μασάει τα λόγια του, κάνοντας ξεκάθαρες τις προθέσεις του:

“Θέλω να εκφράσω και πάλι τη βαθιά μου οδύνη γι’ αυτό που έγινε προχθές. Το ότι χάθηκε ένας συμπολίτης μας [...]. Ταυτόχρονα, υπήρξε μια επιχείρηση της Αστυνομίας, η οποία οδήγησε στη Δικαιοσύνη δύο από τους πιο σκληρούς κακοποιούς στην ιστορία του εγκλήματος [...]. Πιστεύω, ότι λάθη γίνονται καθημερινά. Αβελτηρίες υπάρχουν. Δεν μπορεί να είναι τέλεια η Αστυνομία σε αυτήν τη χώρα. Υπάρχουν και ελλείμματα. Σημασία έχει το εξής, ότι αρχίσαμε και παλεύουμε πάλι, δεν παραδίδουμε τα όπλα. [...]. Ο καλός αστυνομικός δεν χρειάζεται να είναι βίαιος. Γι’ αυτό δεν μπορούν οι ελάχιστοι –οι ελάχιστοι πραγματικά, ορισμένοι μερικές φορές μετρημένοι στα δάκτυλα των δύο χεριών- να δυσφημίζουν ένα ολόκληρο Σώμα 55.000 ανθρώπων”.²

Οι εννέα σφαίρες στον περαστικό καταλαμβάνουν μία ολόκληρη πρόταση στον λόγο του υπουργού. Δεν είναι αυτά τα ενδιαφέροντά του, άλλωστε. “Έχουμε πόλεμο, και στους πολέμους θα έχουμε και παράπλευρες απώλειες” μας λέει, ενώ το ζήτημα είναι τα όπλα να “μην παραδίδονται” και όσο “δεν παραδίδονται” θα πρέπει όλοι να είναι συμφιλιωμένοι με την ιδέα ότι πιθανώς κάποια στιγμή να βρεθούν και οι ίδιοι στη μέση μιας “τωνωτικής για το Σώμα μάχης”. Κατά τα άλλα, ας πάρουμε και μια μικρή γεύση από τις συζητήσεις που γίνονταν εντός του κοινοβουλίου για την αποκατάσταση της στραπατσαρισμένης από τον Δεκέμβριο εικόνας των μπάτσων. Και ο υπουργός έχει, και πάλι, πολύ συγκεκριμένη γνώμη για το πώς θα γίνει αυτό:

“Θέλουμε πια δυνάμεις στο δρόμο, οι οποίες θα είναι μάχιμες και η μάχη προκύπτει από δύο πράγματα: από ένα προσωπικό που έχει υψηλό ηθικό και από ένα προσωπικό που είναι καλά εκπαιδευμένο. [...] Αυτές τις δυνάμεις θα βγάλουμε έξω. Δύο χιλιάδες αστυνομικοί καθημερινά θα αστυνομεύουν το Λεκανοπέδιο. Κάθε τέταρτο έως είκοσι λεπτά θα περνούν από το σπίτι του κάθε ενός από εμάς τέσσερις αστυνομικοί. [...] Θα διαθέσουμε δηλαδή δώδεκα χιλιάδες αστυνομικούς, αρχές Απριλίου, στους πολίτες του Λεκανοπεδίου, στους πολίτες της Θεσσαλονίκης, στους πολίτες της πρωτεύουσας κάθε νομού και στην ύπαιθρο με τις περιπολίες, με τα αυτοκίνητα. [...] Πιστεύω ότι θα τα καταφέρουμε. Τα πρώτα δείγματα της συμ-

περιφοράς των αστυνομικών της γειτονιάς και των σχέσεών τους με τους πολίτες είναι εξαιρετικά. Θέλω να σας πω ότι σε πολλές περιοχές αυτή τη στιγμή οι αστυνομικοί της γειτονιάς μαζί με τους πολίτες, μαζί με διαμερισματικούς εκπροσώπους, μαζί με δημοτικούς συμβούλους οργανώνουν σεμινάρια, συνομιλίες, συγκεντρώσεις για τα θέματα της ασφάλειας, για τα κοινωνικά προβλήματα σε κάθε περιοχή και αυτό πραγματικά μου δίνει ιδιαίτερη χαρά. Έτσι θα πάμε”.³

Το plan b της ελληνικής αστυνομίας

Κάθε 20 λεπτά, λοιπόν, θα κινδυνεύει να ξεσπάσει η “μάχη” κάτω από το σπίτι του καθενός και οι δρόμοι θα πλημμυρίσουν με μπάτσους. Όπερ και εγένετο λίγους μήνες μετά. Στο εξής, όπου και να έστρεφες το βλέμμα σου θα έπεφτες πάνω στις μηχανές της ομάδας ΔΙΑΣ που γύρναγαν με τους φάρους ανοιχτούς. Και κάπως έτσι, πλέον σε κάθε σουβλατζίδικο, σε κάθε τυροπιτάδικο, σε κάθε καφενείο, σε κάθε παγκάκι, σε κάθε πεζούλι, 4 αστυνομικοί ξύνονται, κάνουν δημόσιες σχέσεις με τους χαφιέδες της περιοχής, πουλάνε κακιά καθώς παριστάνουν τους βλοσυρούς κουκουλοφόρους, παρενοχλούν τους περαστικούς γενικώς και τις γυναίκες που περνάνε από μπροστά τους ειδικώς.

Μπορεί να πιστέψει πραγματικά κανείς ότι αυτή η συμπεριφορά έχει πραγματικά κάποια άμεση σχέση με την “αντιμετώπιση του εγκλήματος”; Αν σκοπός ήταν να βρίσκονται άμεσα και γρήγορα στο σημείο του “εγκλήματος”, μάλλον κάτι δεν κολλάει. Γιατί αν κάθισα με τον φάρο ανοιχτό να λαμπυρίζεις σαν χριστουγεννιάτικο δένδρο, το μόνο που θα πετύχεις είναι να οδηγήσεις στην αφάνεια το επάγγελμα του “τσιλιαδόρου”... Άλλωστε, το έγκλημα σε αυτόν τον τόπο δεν είναι “τρεις παρεκκλίνοντες νεαροί” που τους την βιδώνει και αρχίζουν τις βούτες· και δεν είναι έτσι εδώ και πάρα πολλά χρόνια (αν δηλαδή ήταν και ποτέ). Το έγκλημα στην Ελλάδα αποτελεί προϊόν “επιχειρήσεων”, με τζίρο εκατομμυρίων. Και προφανώς δεν είναι κάτι που το συναντά τυχαία στο δρόμο το περίπολο. Και αν κάποιος αναζητά την άκρη του νήματος της ελληνικής μαφίας, καλά θα έκανε να ξεκίναγε τις αναζητήσεις του από το ίδιο το εσωτερικό των αστυνομικών τμημάτων.

Αλλά τότε, τι κάνουν οι μπάτσοι διάσπαρτοι στους δρόμους; Μα ακριβώς αυτό· γίνονται ορατοί σε όλους. Όπως ξαναείπαμε, σκοπός των περιπολιών δεν είναι να αντιμετωπίσουν το περίφημο έγκλημα όσο το να γνωριστούν με τον τυροπιτά, ο τυροπιτάς σιγά σιγά να τους πει ποιοι είναι οι “παράξενοι” της γειτονιάς, και μετά να πάρουν για “εξακρίβωση” τους “παράξενους”. Σκοπός είναι να καταλάβουν πού μαζεύονται οι μετανάστες μετά τη δουλειά και να τους “φερμάρουν”, να κάθονται με ύφος και μαγκιά σε διάφορες γωνίες ώστε να παίρνουν τα πάνω τους οι φίλοι της αστυνομίας και να αλλάζουν διαδρομή οι εχθροί της. Κι όσο για εκείνους που δεν πείθονται για την “αξία της αστυνομίας”, τόσο το χειρότερο για τους ίδιους. Το plan b της ελληνικής αστυνομίας είναι η ανασυγκρότηση της εικόνας της μέσω της ανασυγκρότησης του δικτύου των αφιονισμένων, ρατσιστών, μι-

κροαστών. Η άμεση προτεραιότητά της είναι η ανασυγκρότηση και ενίσχυση του χαφιεδοδικτύου περιπτεράδων, μανάβηδων και θυρωρών που είχε μείνει σχετικά αφρόντιστο κατά τη μεταπολίτευση.

Η ιδέα της εμφανούς αστυνόμευσης δεν αποτελεί, φυσικά, έμπνευση του τότε θεοπάλαβου υπουργού Δημόσιας Τάξης. Η ιδέα αυτή κυκλοφορεί με το όνομα “μηδενική ανοχή” από τα πρώτα χρόνια του νεοφιλελευθερισμού της δεκαετίας του '80 και αποτελεί μια μπατασική θεωρία που θέλει να ξεμπερδεύει με τις “αριστερές μαλακίες” που κυριαρχούσαν τις περιόδους του “κοινωνικού κράτους” για την “αναζήτηση των κοινωνικών αιτιών του εγκλήματος”. Η θεωρία της “μηδενικής ανοχής” ζητά να αντιμετωπίζεται το “έγκλημα” ομοίομορφα χωρίς διαχωρισμούς “σκληρού” και “μαλακού”. Αντίθετα, μάλιστα, η ήπια εγκληματικότητα αποτελεί τον κύριο στόχο μιας και θεωρείται η αντιμετωπίσιμη πηγή του σοβαρού εγκλήματος. Έτσι, ξύλο και φυλακή για τους άστεγους, τους μεθυσμένους, τους “ασκόπως περιπλανώμενους”, τους παρεκκλίνοντες από την ομοιομορφία κλπ. Προφανώς, για να επιτευχθεί κάτι τέτοιο θα πρέπει η αστυνομία να βρισκείται σε κάθε γωνία και ο χαφιές κάθε γωνίας θα πρέπει να γνωρίζει τον αστυνομικό του.

Να πώς περιέγραφαν κάποιοι τις ζυμώσεις στην Αγγλία 30 χρόνια πριν, μετά από μια σειρά εξεγέρσεων της ασιατικής κοινότητας:

“Ο Economist, ανέπτυξε την έννοια της δημιουργίας ενός “δευτερεύοντος ελέγχου”. Αυτή είναι μια διάχυτη κοινωνική παρέμβαση από μια τοπική “ανεπίσημη εξουσία” που κάνει περιττή την έντονη αστυνομική παρέμβαση μέσα από μια διακριτική αστυνόμευση. Γιατί η αστυνομία της γειτονιάς, για να είναι αποτελεσματική εξαρτάται από το “δευτερεύοντα έλεγχο, μέσα από τον οποίο το άτομο κρατείται πειθαρχημένο από μια κοινωνία ιδιοκτητών” που υπερασπίζεται τα συμφέροντά της εκεί”.⁴

Ασπρίνες

“Ασπρίνες” χαρακτήρισε τα μέτρα του Χρυσοχοΐδη, ο τότε υπεύθυνος του Τομέα Πολιτικής Ευθύνης Προστασίας του Πολίτη της ΝΔ, Νίκος Δένδιας. Πράγματι· όταν τον διαδέχτηκε ο ίδιος στη θέση του υπουργού Δημόσιας Τάξης, έφερε με τη σειρά του αλλαγές. Αλλαγές που αφορούσαν τα ποσοτικά χαρακτηριστικά των σχεδιασμών και όχι τα ποιοτικά. Μαζί με την αστυνομία, το σχέδιο ήταν και οι φασίστες να πλημμυρίσουν τους δρόμους και μαζί με τους φασίστες ακόμα περισσότερη αστυνομία για να φυλάει τους φασίστες “μην τους βρει κάνα κακό”. Ενώ η “ανομία” έγινε κύριο και μόνο ερμηνευτικό εργαλείο πολιτικών, αναλυτών και λοιπών “ειδικών”:

“Αλίμονο στον δημόσιο λειτουργό ο οποίος θα υποκύψει στον πειρασμό της έστω και σιωπηρής συνδιαλλαγής με τους φορείς της ανομίας, μόνο και μόνο για να έχει «την ησυχία του». Πέρα από το ότι κάτι τέτοιο αποτελεί φενάκη, η συνταγματική υποχρέωση είναι μία: η διασφάλιση της νομιμότητας στον δημόσιο χώρο. Πρόκειται για ένα status αυτονόητο για τη συντριπτική πλειονότητα των ευρω-

Ο υπουργός Δημόσιας Τάξης, Ν. Δένδιας, νοσταλγεί τις “ωραίες μέρες” πριν το 1974:

“Αυτό που γίνεται, που έγινε, από το 1974 μέχρι σήμερα, η προσπάθεια να κουκουλώσουμε τις επιλογές, να μην κάνουμε τις σκληρές επιλογές που απαιτούνται, νομίζω ότι είναι μία από τις αιτίες που οδήγησε τη χώρα στα αδιέξοδα που βιώνουμε σήμερα. Εδώ, στην πρωτεύουσα του κράτους, αντιμετωπίστηκε μια τεράστια πρόκληση, την οποία νομίζω τη ζήσατε όλοι. Και ποια είναι αυτή; Το κέντρο της πόλης, το κέντρο της πρωτεύουσας ενός σύγχρονου ευρωπαϊκού κράτους, μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης να κινδυνεύει να γίνει μία καθολική εστία ανομίας”.¹⁰

Οι λόγοι περί “ανομίας” μπορεί να μοιάζουν παραληρηματικοί, αλλά στην πραγματικότητα είναι κάτι πολύ συγκροτημένο. Αποτελούν α) την εγκατάλειψη οποιασδήποτε παρωχημένης ρητορικής του “κοινωνικού κράτους” προηγούμενων δεκαετιών και την αντικατάστασή της με μια φαινομενολογία της βίας, β) μια σταθερή επίκληση των χουντικών εποχών, τότε που οι “φίλοι της αστυνομίας πέρναγαν καλά και τα κουμούνια λούφαζαν”, γ) μια ιεραρχική αξιολόγηση του είδους “πρώτα έρχονται οι δουλειές της αστυνομίας και μετά οι ζωές σας”.

παϊκών κρατών, η διατήρηση του οποίου είχε υπονομευθεί τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας. Αυτό που βλέπαμε να διαδραματίζεται στην πατρίδα μας ήταν το φαινόμενο του «σπασμένου παραθύρου», για να θυμηθώ τη θεωρία των Γουίλσον-Κέλιγκ, σύμφωνα με την οποία κανείς δεν παίρνει πρώτος μία πέτρα για να σπάσει ένα παράθυρο σε ένα κτίριο, αλλά πολλοί είναι αυτοί που θα το κάνουν, όταν κάποιος θα έχει ήδη σπάσει το τζάμι χωρίς να αντιμετωπίσει τις συνέπειες».⁵

Και φυσικά η προώθηση θεωριών «σπασμένων τζαμιών» / «μηδενικής ανοχής» έχουν ανάγκη από τον πολιτικό / οργανωτικό ρόλο της αστυνομίας:

“Είναι απαραίτητη η λήψη μέτρων και ρυθμίσεων, προκειμένου να καταπολεμηθεί η αρνητική αντίληψη του συνόλου για τον ρόλο των Σωμάτων Ασφαλείας και να αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη απέναντί τους. Απαιτούνται συγκεκριμένες δράσεις, όπως η ενίσχυση της συμμετοχικής αντεγκληματικής πολιτικής και η συνεργασία Κράτους και Τοπικών Κοινωνιών”⁶

Ενώ, όπως είναι αναμενόμενο, η συνέχιση αυτής της τακτικής της όλο και πιο βίαιης αστυνομίας κλείνει τον κύκλο της με την ανάπτυξη ενός όλο και πιο συγκεντρωμένου, μαφιοζοποιημένου και βίαιου εγκλήματος, που με τη σειρά του τροφοδοτεί τη βία της αστυνομίας και ούτω καθ' εξής. Να ένα σημείο από τους πρόσφατους σχεδιασμούς της αστυνομίας:

“Κεντρικός στόχος του νέου σχεδιασμού είναι η δημιουργία - σε κάθε νέο πολυδύναμο, ενισχυμένο, τμήμα - ειδικών μονάδων που θα μπορούν να ανταποκριθούν σε συγκρούσεις με σκληρούς κακοποιούς, οι οποίοι χρησιμοποιούν καλάσνικοφ. Υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο σε όλη την επικράτεια σημειώνονται 60 με 80 τέτοιου τύπου «μάχες» αστυνομικών και κακοποιών, όπου μέχρι τώρα η ΕΛ.ΑΣ. υστερούσε απελπιστικά”.⁷

Περισσότεροι μπάτσοι, περισσότεροι φασίστες, πιο πολλά όπλα, πιο πολλές «συμπλοκές», μέχρι που όλο και περισσότεροι να αποτελούν ενδεχόμενες «παράπλευρες απώλειες».

Για τη νέα “κοινωνική μηχανική”, είμαστε όλοι “παράπλευρες απώλειες”

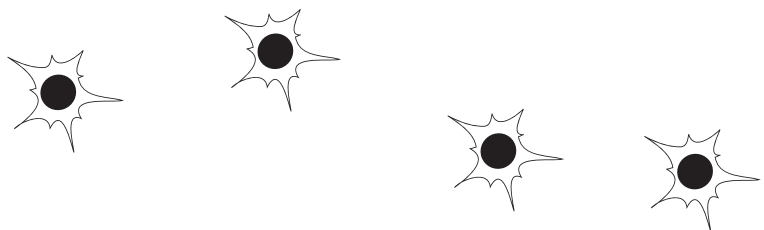
Τι είναι, λοιπόν, αυτή η διαδικασία που παρακολουθούμε; Η δολοφονία του Ν. Τόντι αποτελεί απλώς μια στιγμή σε μια διαδικασία μετασχηματισμού των κοινωνιών μας, από τα πάνω. Ενός μετασχηματισμού που πραγματοποιείται με κύριο εργαλείο τη μετατροπή των ενόπλων σωμάτων σε κύριο και σταθερό σημείο διαπλοκής με τον υπόλοιπο κοινωνικό ιστό.

Οι κεφαλές που βρίσκονται στα υπουργεία και χαράζουν την πολιτική μπορεί να μοιάζουν λίγο πολύ “κλινικές περιπτώσεις”, αλλά σίγουρα δεν τους λείπει η ικανότητα κατανόησης του περιβάλλοντός τους και η δυνατότητα προσαρμογής σε αυτό. Όλοι ήξεραν και όλοι καταλάβαιναν ήδη από τα μέσα της προηγούμενης δεκαετίας πως η κρίση φουντώνει και πως τα “η ελληνική οικονομία είναι θωρακισμένη” είναι παραμύθια για αγρίους. Ήξεραν και έβλεπαν πως μπροστά τους βρίσκονται τα ζόρια και πως αν είναι να τη γλιτώσουν οι ιδέες τους και οι σκοποί τους (οι οποίοι μόνο εχθρικοί μπορούν να είναι προς τον κάθε εργαζόμενο ή άνεργο, ει) θα πρέπει να προχωρήσουν γρήγορα σε μια νέα “κοινωνική μηχανική”. Ήξεραν πως μπροστά τους θα έχουν να αντιμετωπίσουν σοβαρά ζητήματα που θα περιλαμβάνουν από την ανακίνηση γεωπολιτικών αναταραχών έως τη μαζική εξασθλίωση. Σε κάθε περίπτωση, λοιπόν, ο εσωτερικός εχθρός, κάθε μορφής, θα έπρεπε να παταχθεί.

Τέτοιες είναι και οι ιδέες περί “μηδενικής ανοχής”, “σπασμένων τζαμιών” και “ανομίας”. Ιδέες και πρακτικές εμφυλιοπολεμικές και ταξικές από τη μεριά των αφεντικών. Και κάπως έτσι, τώρα που οι ρυθμίσεις της μεταπολίτευσης μας αφήνουν χρόνους, δεν υπάρχει πλέον ο χώρος για αριστερές μεσολαβήσεις και αριστερές “νίκες”. Δεν υπάρχει ο χώρος για έμμεσους μισθούς και “κοινωνικό κράτος”, δεν υπάρχει το περιθώριο για ελεγχόμενη αμφισβήτηση. Αντίθετα, η ρητορική της “ανομίας” μπροστά της βλέπει μόνο ένα “ομοιόμορφο έγκλημα”, από το shoplifting ως τις ένοπλες ληστείες, το οποίο και θα πρέπει “να αντιμετωπιστεί εξίσου ομοιόμορφα” από τη βία του κράτους. Η αναζήτηση των αιτιών, οι κοινωνιολογικές ερμηνείες, η “κοινωνική πολιτική”, είναι ιδέες που έχουν ηττηθεί και που σίγουρα δεν έχουν κάτι να προσφέρουν στα υπουργεία που έχουν να διαχειριστούν την κρίση.

Έτσι αυτό που ξεκινάει με την “εμφανή αστυνόμευση”, λίγο αργότερα γίνεται ομάδα ΔΙΑΣ και ανασυγκρότηση του χαφιεδο-ιστού των φίλων της αστυνομίας. Και από εκεί και πέρα όλο και περισσότερη αστυνομία όλο και πιο βαριά εξοπλισμένη. Ε, τώρα αν πέσει και κανείς “άμαχος”, τι να κάνουμε; Αυτό είναι το τίμημα της πάταξης της “ανομίας”...

Στον Βύρωνα, όπως και σε όλη την ελληνική επικράτεια, είμαστε υποψήφιοι “παράπλευρες απώλειες” στα πεδία των μαχών της ελληνικής αστυνομίας. Μαχών απαραίτητων για την τόνωση της εικόνας της αστυνομίας και του φρονήματος των φίλων της.

Σημειώσεις

1. tvxs.gr/node/31696
2. Λόγος του Μ.Χρυσοχοϊδη στη Βουλή των Ελλήνων, 19/2/2010. Μπορείτε να τον βρείτε πιο εύκολα στην ιστοσελίδα www.antifascrista.net => βιβλιοθήκη => Τεκμηρίωση
3. ό.π.
4. “Η εξέγερση της αγγλικής νεολαίας”, εκδ. Κομμούνα, σελ 61.
5. Βλ., “Περιμέναμε τρομοκρατική επίθεση από τον Νοέμβριο”, συνέντευξη του Νίκου Δένδια, Καθημερινή, 20/1/2013. Περισσότερα μπορείτε να διαβάσετε στο περιοδικό antifa – πόλεμος ενάντια στο φόβο, τ. 35, Μάρτης 2013.
6. www.dendias.gr => θέσεις => δημόσια ασφάλεια
7. “Αστυνομικοί κομάντος για τις... μάχες με τα Καλάσνικοφ”, Το Βήμα, 26/08/2012.
8. Μπορείτε να την βρείτε στο <http://autonomeantifa77.wordpress.com/> => προκηρύξεις => “Και θα γεννούν οι πλάτες μας κινούμενοι στόχοι και οι πλατείες μας πεδία βολής”
9. www.real.gr.
10. “Τα φαινόμενα βίας συζητήθηκαν στην συνάντηση Δένδια – Γλέζου”, Το Βήμα, 31/01/2013.

Οι **autonome antifa** που συζητήσαν, πλήρωσαν και μοιράζουν αυτή την προκήρυξη είναι μια αντιφασιστική συνέλευση που συζητάει και δρα στην Αθήνα.

“Συνέλευση”: Δηλαδή οριζόντια οργάνωση -άνεργοι και εργαζόμενοι, μαθητές και φοιτητές, άντρες και γυναίκες που μαζεύονται και αποφασίζουν όλοι μαζί.

“Αντιφασιστική”: Δηλαδή, όλοι μας καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως ετούτη η κοινωνία είναι μια ταξική κοινωνία· και ότι μέρα με τη μέρα γκρεμίζεται στα κεφάλια μας, ακριβώς όπως τα είπαμε παραπάνω. Η μοναξιά, ο ρατσισμός και η ρουφιανιά που βασιλεύουν γύρω μας, είναι τα μπάζα από αυτό το γκρέμισμα.

Autonome Antifa - Αντιφασιστική Συνέλευση: Δηλαδή, μπροστά σε αυτό το γκρέμισμα, να μην είμαστε ούτε μόνοι, ούτε φοβισμένοι, ούτε αδύναμοι.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ

autonome antifa ★

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

